

ХРИСТО ХРИСТОВ

ЗАДНИЯТ АКЪЛ

chitanka.info

Цяла неделя вече валеше. От оня ситен дъждец, дет' кат захване и краят му дълго не идва. Пожълтя, че потъмня планината, сви и смълча се, а небето захлупи я някак сърдито.

Захладня, студен вятър се разшета из нея.

Бай Ангел стоеше леко встрани и внимателно слушаше спора. До него, стъпил в локва, малкият Даню, като омаян също не изпускаше дума. Дълъг път в дъжда бяха вървели от Орешница^[1] до Каба махалата да стигнат и току до селото наред таз кавга налетяха.

— Казах ти, дръпни юздите!

Този от двамата по — високият беше. Страховит и ядосан, другия, по-нисък от него — кабаетен^[2] държеше.

— Ама късно го каза. Конят хукнал бе вече напреде.

Другарят му, явно коня бе водил и сега вина за туй, че каруцата тъй бе обърната, не щеше да взема.

— Хукнал! Ще хукне ами, като не знаеш да водиш.

— Не водя... казах ти да не я толкова тварим!

— Товара! Нали за него додохме! Таман^[3] си беше товарът.

А каруцата беше преобърната. Зле беше преобърната. Извита, та осукана, само едно колело на земята. Конят, извил глава, сякаш бе готов да говори. Но зло беше заклещен. От каруцата и товара затиснат. Изпъваше шия, божем тежестта да отгърси.

Дълго се бе мъчил и сега душа береше хайванът, с надежда гледаше застаналите току до него спореци хора.

А те вече запенени бяха. Не, не се държаха още за гушите, но кавгата натам си вървеше.

Още щом доближиха, бай Ангел опита да ги вразуми, да помогне.

Викна им, спусна се каруцата да мести, ала те бяха толку в спора навлезли, че хич го даже не чуха.

Мъчи се, хвана за пармаците^[4] туй колело, що най-беше отгоре, но не бе за сам човек работа тая.

Маха с ръцете, кресна им. Не. Никой от тях не щя да го чуе.

Двамата спореха, като че сръдната им само в света значеше нещо.

— Казах ти! Оттук недей да минаваш!

— Таман си е пътят! Камък, камък що не каза, че има?!

— Нали туй ти говоря — оттука недей да минаваш!

— За камъка нищо не каза!

Високият взе си сулука и чак сега забеляза друг чияк, че до тях е застанал.

— Виж го бе — моя брат слабоумен. Виж го какви ги хортува, аз кабайт нося, че той таз каруца насред калта тука обърна.

Бай Ангел понечи за коня, че е затиснат да каже, но другият, ниският брат взе да говори.

— От сабахлян му думам. Толкоз картофи недей да товариш. Той не, защо сме били пътя до тука.

— Тъй, ами. От Китенлък^[5] защо сме дошли в тез чукари. С празна каруца ли назад да вървиме?

Бай Ангел пак отвори устата — да спрат спора и да си видят хайвана. Цялата каруца с товара връз него само тежеше.

И той, изгубил вече надежда, затворил беше очите, пръхтеше едва доловимо.

Хич пак Ангел не чуха. Един през друг му говореха нещо, дето и той не чуваше вече.

Отиде пак, задърпа дингила^[6], макар и сам да я малко отмести, че барем чувалите изпод нея да може да вади, белким на хайвана олекне.

— Бря, Перо отиде! — тъй рече високият и се спусна коня да вади изпод товара.

Дойде и по-ниският, срязаха ремъците, напрегнаха се, та обърнаха каруцата пак на колелата, чувалите разхвърляха наляво, надясно, ала бе късно.

Перо беше заминал. Мъчил се, пък чакал хайванът и отишъл, някъде... на по-хубаво място.

— Май трябваше първо — пак високият почна — трябваше първо Перо да извадим отдолу...

— Да, бе. Каруцата първом да махнем, после кабаята да търсим — по-ниският тъжно добави.

Бай Ангел перна леко малкия Даню отзад през главата, пък рече:

— Слушай, чоджум. Учи се! Цена няма.

Няма цена!

Задният акъл кат' ти дойде, тогава разбираш, че няма цена!

[1] Орешница — От 1934 г. името на селото е Орешец. ↑

[2] Кабайт — Вина, провинение. ↑

[3] Таман — Точно, тъкмо. ↑

[4] Пармак — Спица от колело на каруца. ↑

[5] Китенлък — От 1934 г. името на селото е Леново. ↑

[6] Дингил — Ос на каруца ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.